

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΙΣΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 23 Ἰουλίου 1956 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ 239 — Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δρχ. 15.— Ἐτησίᾳ δρχ. 30
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

ΟΤΑΝ ΚΥΒΕΡΝΑ Η ΑΥΘΑΙΡΕΣΙΑ

Sic volo, sic Facio—ἔτσι θέλω ἔτσι πράττω

Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν μίαν ἀπόφασιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δι' ἧς ὁ Ἱερεὺς Π. Α. καθρέθη. Ἔως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα δὲν παρουσιάζει κατάπληξιν τίνα. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἀσκοῦσα πνευματικὴν ἐξουσίαν, δύναται νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν πνευματικῶν αὐτῆς ὅπλων, τῆς καθαιρέσεως δηλονότι διὰ τοῦς Κληρικοὺς καὶ τοῦ ἀφορισμοῦ διὰ τοῦς λαϊκοὺς. Ἐὰν ὅμως κανεῖς ἀνατρέξῃ εἰς τὸ νομικὸν θεμέλιον τῆς καθαιρέσεως, εἰς τὸ γεγονός δηλαδή ὅπερ κατέστησεν ἀνάξιον τὸν ρηθέντα Ἱερέα νὰ φέρῃ τὸ ἱερατικὸν σχῆμα, τότε ὅχι ἀπλῶς θὰ καταπληγῇ, ἀλλὰ θὰ συγκλονισθῇ ὁλόκληρος ἀπὸ σεισμὸν ἀγανακτήσεως, ἂν μὴ δι' ἄλλο τί, τοῦλάχιστον ὅμως διὰ τὴν κατάχρησιν ἐξουσίας ἐκ μέρους τῆς Αὐτοκεφάλου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας. Ποῖον λοιπὸν ὀπῆρε τὸ αἷτιον τῆς καθαιρέσεως; Μήπως ὁ ἀνήθικος βίος; Μήπως ἡ διδασκαλία πεπλανημένων καὶ αἱρετικῶν δοξασίων; Μήπως ἡ ἀνάμιξις τοῦ ρηθέντος κληρικοῦ εἰς πράγματα ἀνάρμοστα πρὸς τὴν ιδιότητά του; (Συμμετοχὴ εἰς πολιτικὰς ὁργανώσεις κ.τ.λ.) Μήπως τέλος πάντων ἡθελημένη καὶ συνειδητὴ παράβασις κανόνων, θεσπισθέντων ὑπὸ Συνόδων ἐπὶ προφανεῖ σκανδαλισμῷ τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας; Οὐδὲν ἐξ αὐτῶν, φίλοι! ἀναγνώσται, τῶν δυναμένων νὰ καθαιρέσωσι Ἱερέα! Ὁ Ἱερεὺς καθρέθη ἐπὶ «*παλαιοημερολογητισμῷ*» (1).

Εἴμεθα περίεργοι νὰ μάθωμεν ἀπὸ ποίας ἐποχῆς ἡ προσήλωσις εἰς τὸ πνεῦμα τῆς παραδόσεως, ἔστω καὶ ἐὰν τοιοῦτο χαρακτηρισθῇ ὑπὸ τῶν «*μοδέρνων*» ὡς φαιδρὰ καὶ γραῶδης

ἐνασχόλησις, ἀποτελεῖ ἔγκλημα δυνάμενον νὰ ἐπιφέρει ὡς ποινὴν καὶ αὐτὸν ἀκόμη τὸν πνευματικὸν θάνατον;

Εἴμεθα ἀκόμη περίεργοι νὰ μάθωμεν πῶς Ἀρχιερεῖς, ἔχοντες ὑποτυπώδη ἔστω γνῶσιν τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου, ἀπεφάσισαν νὰ ἐπιβάλλωσιν κυρώσεις, διὰ πρᾶξιν μὴ προβλεπομένην ὡς τιμωρητέαν ὑπὸ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Νομοθεσίας; (Γνωστοῦ ὄντος, ὅτι οὐδεμία ποινὴ ἐπιβάλλεται ἄνευ νόμου).

Ἡ λύπη μας ὅμως διὰ τὴν ἀπροσμέτρητον αὐτὴν κατάχρησιν ἐξουσίας, ἀποκορυφοῦται καὶ ἐκ τοῦ παρακατιόντος συλλογισμοῦ: Ἡ καθαιρέσις συνιστᾷ ἔκπτωσιν ἐκ τοῦ ἀξιώματος, θάνατον δηλαδή πνευματικόν· μὲ ἄλλους λόγους ὁ καθαιρεθεὶς ὑπέπεσε εἰς θανασίμως κολάσιμον πρᾶξιν, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ ἐκτελῇ ἰσοβίως τὰ ἐκ τοῦ ἀξιώματος αὐτοῦ ἀπορέοντα καθήκοντα. Καὶ διὰ νὰ καταστήσωμεν

(1) Ἀριθ. Πρωτ. 1196
» » 1129

Ἀθήναι τῇ 13ῃ Ἰουλίου 1956

ΠΙΣΤΟΠΟΙΗΤΙΚΟΝ

Ὡς προκύπτει ἐκ τοῦ παρὰ τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ τηρουμένου δικαστικοῦ Ἀρχείου, ὁ Παντελεήμων Ἀργυρῶδης καθρέθη ἀπὸ τοῦ ὕψιλλο ἀξιώματος τῆς Ἱερωσύνης, δυνάμει τῆς ὑπ' ἀριθ. 315 τῆς 7ης Ἰουνίου 1940 ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοβαθμίου Συνοδικοῦ Δικαστηρίου, ἐπὶ *Παλαιοημερολογητισμῷ*, καταστάσεως ὁριστικῆς καὶ τελεσιδίκου, λόγῳ μὴ ἐμπροθέσμου ἀσκήσεως τῶν ὑπὸ τοῦ Νόμου προβλεπομένων ἐνδίκων μέσων.

Ἐντολῇ τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου
Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος
(Τ.Σ.) Ἀρχ. Χρυσόστομος Θέμελης

ἀπλουτέραν τὴν ἀποψὶν μας αὐτὴν ὁ καθαιρεθεὶς ἐπὶ μοιχείᾳ κληρικὸς οὐδέποτε δύναται νὰ εἰσέλῃ εἰς τὸ φρικτὸν θυσιαστήριον καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν ἀναψακτον θυσίαν. Τὴν δὲ τοιαύτην καθάρσιν δὲν δύναται νὰ ἀνακαλέσῃ οἰοσδήποτε ἀριθμὸς Ἀρχιερέων ἢ Πατριάρχων· οὔτε νὰ ἀκυρώσῃ οἰοσδήποτε ἐκκλησιαστικὸν δικαστήριον· κατὰ τὴν ἐπικρατήσανσαν διωκτικὴν ἐν τῇ Αὐτοκεφάλῳ Ἑλληνικῇ Ἐκκλησίᾳ τάξει ὁ ἐπὶ «Παλαιοημερολογιτισμῷ» καθαιρεθεὶς, αὐτομάτως ἀποκαθίσταται εἰς τὸν βαθμὸν, ὅφ' οὗ ἐξέπεσε, ἐφ' ὅσον γονυκλινῶς ἐπιζητήσῃ τὸν οἶκτον καὶ τὴν συγγνώμην τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας! Παράδειγμα ἢ ἀποκατάστασις τῶν Ἀρχιερέων Χριστοφόρου καὶ Πολυκάρπου.

Ἐρωτῶμεν λοιπὸν τί ἐκ τῶν δύο συμβαίνει: Εἶναι ὄντως ὁ «Παλαιοημερολογιτισμὸς» πράξις ἀξία καθαιρέσεως ἢ ἡ καθάρσις ἐπὶ «παλαιοημερολογιτισμῷ» ἀποτελεῖ πράξιν εὐτελοῦς σκοπιμότητος, ἀποβλεπούσης εἰς τὴν ἐξάσκησιν ψυχολογικῆς βίας καὶ εἰς τὸν ἐκφοβισμόν τοῦ τελούντος τὰ τῆς λατρείας του κατὰ τὸ παλαιὸν ἡμερολόγιον;

Δὲν ἐρωτῶμεν τοὺς διδάσκοντας τὸ Κανονικὸν Δίκαιον, οἵτινες θὰ περιδινήσωσιν ἡμᾶς ὡς ὁδοὺς κολυμβητὰς εἰς τὰς παραγράφους, τὰ ἄρθρα, τὰς σελίδας, τὰς γραμμὰς καὶ τὰς ὑποσημειώσεις συγγραμμάτων, βιβλίων, τευχῶν, περιοδικῶν, προκειμένου νὰ ἐπιτύχωσιν τὴν ἐκ κατοπλήξεως σιγὴν μας. Ἐχομεν ὑπ' ὄψιν μας τοὺς Κονόνας τῆς Ἐκκλησίας, οἵτινες οὐδεμίαν προβλέπουν τιμωρίαν διὰ τὸν ἑορτάζοντα κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον κληρικόν· ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν Ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας, ἥτις μᾶς ὑποδεικνύει κατὰ τὸν β' αἰῶνα ἀγαθὰς ἀδελφικὰς σχέσεις μεταξὺ Ἐκκλησιῶν, ἑορταζουσῶν διαφοροτρόπως τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα· ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τὸ πνεῦμα τοῦ χριστιανισμοῦ, διδάσκοντος, ὅτι ἐν «παντὶ τόπῳ» καὶ ἐν «πάσῃ ὥρᾳ» ὁ Θεὸς εὐπρεσδέκτως καὶ φιλοστόργως δέχεται ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν Του, τὰς προσευχὰς, τὰς τελετάς, τὰς ἀκολουθίας τῶν τέκνων Του, χωρὶς νὰ ἐρωτᾷ· οὐδὲ Ἀγίους Ἀγγέλους Του, ὑπὸ τίνων ἐκφέρωνται· παρὰ μόνον ἐὰν προέρχωνται ἐκ πνεύματος συντετριμμένου καὶ τεταπεινωμένου· ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας, ὅτι καὶ ἄλλαι Ἐκκλησίαι ἀκολουθοῦν τὸ πάτριον παλαιὸν ἡμερολόγιον, χωρὶς ἢ ἐπὶ «παλαιοημερολογιτισμῷ» καθαιροῦσα Αὐτοκέφαλος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, νὰ ἔχῃ τὸ ἠθικὸν θάρρος νὰ διακόψῃ τὴν μετ' αὐτῶν ἐκκλησιαστικὴν κοινωνίαν, ὡς θὰ συνέβαινε ἐὰν ὄντως ὁ «παλαιοημερολογιτισμὸς» ἀποτελέσῃ πράξιν ἐκκλησιαστικῶς κατακριτέαν· ἔχομεν τέλος ὑπ' ὄψιν μας τὸ «συργιάνη, τὸ πῆγαιν» ἔλα· τέως παλαιοημερολογιτῶν ἱερέων καὶ ἀρχιερέων, οἵτινες ὡς διὰ κολυμβήθρας τοῦ Σιλῶμ ἀπεκατεστάθησαν, χωρὶς ὁ «παλαιοημερολογιτισμὸς» τῶν νὰ ἀναστείλῃ τὸ χάρισμα τῆς Ἱερωσύνης.

Ἐχοντες δὲ ὅλα αὐτὰ τὰ γεγονότα ὑπ' ὄψιν μας χαρακτηρίζομεν ὡς φαιδρὰν καὶ καταγέλαστον τὴν ἐπὶ «παλαιοημερολογιτισμῷ» κα-

θαίρεσιν, καὶ ὡς πράξιν ἐκκλησιαστικῶς ἀπρεπὴ διὰ νὰ μὴ εἴπωμεν τί τὸ σκληρότερον, ὡς ἀνήκουστον αὐθαιρεσίαν, ὡς ἐγκληματικὴν κατὰχρῆσιν ἐξουσίας.

Ἀνεξαρτήτως δὲ ὅλων αὐτῶν, ἡ τοιαύτη πράξις ἀποδεικνύει τὴν ἀβυσσολέαν ἀπόστασιν μεταξὺ τοῦ Εὐαγγελικοῦ χριστιανισμοῦ, τοῦ χριστιανισμοῦ τῶν παραδόσεων ἀπὸ τὰ νόθα καθεστῶτα, τὰ εὐφήμεως ἀποκαλούμενα «Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι».

Ὡς ἐκ τοῦτου στρέφοντες τὸν λόγον πρὸς τὸν σοφὸν οἰακοστρόφον καὶ στιβαρὸν ἐκκλησιαστικὸν ἡγέτην, Ἀρχιεπίσκοπον Ἀθηνῶν κ. Δωρόθεον, τονίζομεν τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξυγιάνσεως τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας ἀπὸ τὰς παντοειδεῖς καὶ ποικίλας αὐθαιρεσίας, ποὺ μετέβαλλον τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ εἰς ἀτυχῆσαν ἐπαρχιακὸν παντοπωλεῖον.

Ναὶ Μακαριώτατε! Ἐνα πλήθος λαοῦ, φουκτωροῦντος ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ δοκιμασθέντος εἰς σκληροὺς καὶ ἀνελεήτους διωγμοὺς τῶν προκατόχων Σας, ἀποβλέπει εἰς τὸ πρόσωπόν Σας μὲ ἐμπιστοσύνην καὶ ἐπιζητεῖ τὴν Ἀναγέννησιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ λαὸς αὐτὸς εἶναι ἰδεώδης σύμμαχος τῶν μεγάλων τῆς Ὁρθοδοξίας παραστειμάτων, ἀλλὰ καὶ σκληρὸς πολέμιος τῶν ἀπαισιῶν ἀρouraίων, ποὺ ἐπιμένουν νὰ ροκανίζουν τὰς ρίζας τῆς Θεοφυτεῦτου ἀμπέλου τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὁ λαὸς αὐτὸς σέβεται τὰς Ἰδέας καὶ δὲν πτοεῖται ἀπὸ τὰς αὐθαιρεσίας, ἔστω καὶ ἐὰν ὑποστηρίζωνται ἀπὸ πανόπλους λεγεῶνας.

Ἐπὶ τῇ μνήμῃ των

ΧΡΥΣΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Οἱ Ἀπόστολοι ὑπῆρξαν οἱ θεμελιῶται τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας· συγχρόνως ὅμως ἐνεσώκωσαν καὶ ὅλα τὰ ἰδανικά τοῦ τελείου ἀνθρώπου, ὥστε νὰ ἀκτινοβολοῦν ὡς φωτεινὰ παραδείγματα. Μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἔγραψαν καὶ ἐπιστολάς ἡ εἶπαν αὐτοῖς. Ἐπὶ τῇ μνήμῃ των λοιπὸν θὰ παραθέσωμεν μερικὰς συντόμους γνώμας των, ἀπὸ αὐτὰς, ποὺ ὑπάρχουν εἰς τὸν κανόνα τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Τὸ σκεῦος τῆς ἐκλογῆς, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὑπῆρξεν ὁ πολυγραφώτατος. Μέσα εἰς τοὺς τόσους κόπους του, τὰς θυσίας του, τὰς κοπιώδεις περιουσίας του προσέθεσε καὶ τὴν συγγραφὴν δεκατεσσάρων μεγάλων ἐπιστολῶν πρὸς τὰς διαφόρους Ἐκκλησίας. Τὰς περισσότερας Κυριακὰς τοῦ χρόνου εἰς τὴν λειτουργίαν ἀναγιγνώσκονται περικοπαὶ τῶν ἐπιστολῶν του. Γεμᾶτος παλμὸ καὶ ἀπόλυτη ἀγάπη γὰρ τὸν Γλυκύτατο Νοτζωραῖο γράφει «Τίς ἡμᾶς χωρὶς ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; ὅλως ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχη;... πέπεισμαι γὰρ ὅτι οὐδε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε θῶμα οὔτε βάθος οὔτε τίς κτίσις ἐτέρα δυνή-

σεται ἡμῖς χωρίσας ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ κυρίῳ ἡμῶν» (Ρωμ. Η 35-39). Λόγια, ποὺ κρύβουν ἓνα ὑπέροχο μεγαλεῖο· ποὺ τοποθετοῦν τὸν Χριστὸ εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς ἀπροσίτου πυραμίδος ὅλων τῶν θεληγῶν, ὅλων τῶν φίλτρων, ὅλων τῶν ἀξιών. Αὐτὸς ὁ ἔρω, αὐτὴ ἡ ἀγάπη ὑπῆρξε τὸ εὐγενέστερον κίνητρον ὅλων τῶν μαρτυρίων τῶν ἁγίων μαρτύρων. Τὴ λαμπρὰ συμβουλὴ, δι' αὐτοὺς, ποὺ ἀναζητοῦν τὸ ἀντικείμενον τῆς εὐτυχίας των εἰς τὸν βοῦρκον!

Ὁ ἕτερος τῶν κορυφαίων, ὁ Ἀπ. Πέτρος, ὑπῆρξεν ἀγράφματος ἄλιευς. Καὶ ὁμῶς ἡ γραφὶς του ἀπετύπωσε ἀθανάτους συμβολὰς εἰς τὰς δύο ἐπιστολάς του πρὸς τοὺς Χριστιανούς. Ἡ συζυγικὴ ἀρμονία στηρίζεται πάντοτε εἰς τὸν ἀμοιβαῖον σεβασμὸν, εἰς τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην. Ἡ ἀξία τῆς γυναικὸς ἔγκειται εἰς τὸν πνευματικὸν καλλωπισμὸν. Ἰδοὺ θέμα, ἐπὶ τῶν ὁποίων συμβουλευεὶ ὁ κορυφαῖος «Ὁμοίως αἱ γυναῖκες ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡς καὶ εἰ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀνατροπῆς ἀνευ λόγου κερδῆσθαι, ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἀγνὴν ἀναστροφήν ὧν. Ὡς ἔστι οὐχ ὁ ἕξωθεν ἐμπλοκὴς τριχῶν καὶ περιθέσεως χρυσίων ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος, ἀλλ' ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἀνθρώπος ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέως καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὃ ἔστι ἐνὼπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές, οὗτω γὰρ ποτε καὶ αἱ ἅγαι γυναῖκες, αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεὸν ἐκδόμουν ἑαυτάς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡς Ἡ Ζάρρα ὑπήκουσεν τῷ Ἀβραάμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα ἥς ἐγεννήθητε τέκνα—ἀγαθοποιοῦσαι καὶ μὴ φοβοῦμεναι μηδεμίαν πτόσην. Οἱ ἄνδρες ὁμοίως συναικοῦντε, κατὰ γνώσιν, ὡς ἀσθενεστερῶ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀπονέμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοι χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐγκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὧν. Τὸ δὲ τέλος πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὐσπλαχνοὶ, φιλόφρονες» (Α'. Πέτρου Γ 1-9).

Μία ἐγκληματικὴ διάκρισις χαρακτηρίζει τοὺς χριστιανούς. Ὑποληπτόμεθα τοὺς πλουσίους, τοὺς αριστοκράτας καὶ περιφρονοῦμεν τοὺς πτωχοὺς, τοὺς ἐλαχίστους ἀδελφοὺς τοῦ Κυρίου. Αὐτὸ τὸ ἐλάττωμα, αὐτὴν τὴν φρικτὴν προσωποληψίαν κατακρίνει ὁ Ἀπόστολος Ἰακώβος «Ἀδελφοί μου, μὴ ἐν προσωποληψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης. Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν ἄνθρωπος χρυσοδαντύλιος ἐν ἐσθῇ λαμπρᾷ εἰσέλθῃ δὲ καὶ πτωχὸς ἐν ῥυπαρᾷ ἐσθῇ, καὶ ἐπιβλέψῃ ἐπὶ τὸν φοροῦντα τὴν αἰσθητὰ τὴν λαμπρὰν καὶ εἶπῃ αὐτῷ, σὺ καθου ὧδε καλῶς, καὶ τῷ πτωχῷ εἶπῃ, σὺ στηθὶ ἐκεῖ ἢ καθου ὧδε ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου, καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς καὶ ἐγένεσθε κριταὶ διαλογισμῶν πονηρῶν; Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, οὐχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου πλουσίους ἐν πίστει καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας, ἥς ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν; ὁμοίως δὲ ἡτιμάσατε τὸν πτωχόν» (Ἰακώβος Β 1-5).

Ὁ χαριτωμένος ἀπόστολος τῆς ἀγάπης, ὁ εὐαγ-

γελιστὴς Ἰωάννης, Ἀναπεσὼν εἰς τὸ στήθος τοῦ Κυρίου ἠντλησε ὅλον τὸν θησαυρὸν τῆς Θεολογίας, ὥστε νὰ εἶναι ὁ κατ' ἐξοχὴν Θεολόγος. Ἐγραφε τὸ Εὐαγγέλιον, τρεῖς ἐπιστολάς καὶ τὴν ἀποκάλυψιν. Εἰς μίαν του ἐπιστολὴν δίδει τὴν ἐναργεστέραν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποδίδει ὅλον τὸ ἀπροσμέτρητον βάθος τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἐννοίας, βίως μὲ μίαν μόνον λέξιν «Ἀγάπη». Ἰδοὺ τί γράφει «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ» «ἐάν τις εἴπῃ δι' ἀγαπῶ τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισεῖ ψεύστης ἐστὶν ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ὃν ἐώρακεν, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ ἐώρακεν πῶς δύναται ἀπαπᾶν;» (Ἰωάν. Α, Ζ 16,20). Ὡς συγκρίνομεν τὸν Χριστιανισμόν μας μὲ τὸ χρυσὸ αὐτὸ μέτρο τῆς τελειότητος, διὰ νὰ διαπιστώσουμε τὴν ὑποκριτικὴν μας ἀθλιότητα.

Σκληρὸς εἰς τὸν ἐλεγχόν του ἐναντίον τῶν βλασφημούντων μὲ ἔργα καὶ λόγια τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ὁ Ἀπόστολος Ἰούδας, ὅχι ὁ Ἰσκαριώτης. Ἀποκαλεῖ αὐτοὺς σπλάδας, νεφέλας ἀνύδρους, δένδρα φθινοπωρινὰ ἀκαρπὰ καὶ λέγει: ὁ Μιχαὴλ ὁ Ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωϋσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμηνεν κρῖναι ἐπενεργεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν· ἐπιτιμῆσαι σοι Κύριος. Οὗτοι δὲ ὅσα μὲν οὐκ οἶδασιν βλασφημοῦσι, ὅσα δὲ φυνικῶς ὡς τὰ ἄλογα ζῶα ἐπίστανται, ἐν τούτοις φθείρονται» (Ἰούδα Α 9-10).

Ἐλάχιστα ἀνθύλια ἀπὸ τὸν πάντερον λειμῶνα τῆς Καινῆς Διαθήκης· ψυχία μικρότατα ἀπὸ τὴν ἀδάπανον πνευματικὴν Τράπεζαν τῶν Ἀποστόλων.

Χριστιανοί, οἱ Ἅγιοι ἀπόστολοι μᾶς ἄφησαν ζωντανὴν τὴν ζωὴν των εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην.

Δὲν πρέπει νὰ ὑτάρξῃ χριστιανός, χωρὶς νὰ διαβάσῃ μέχρι νὰ πεθάνῃ πολλές φορὲς τὴν Καινὴν Διαθήκην.

Θὰ ἐξασφαλίσῃ ἰσχυρὸ φῶς στὴ σκοτεινὰ τῆς ζωῆς.

Ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελικοὺς θησαυροὺς

ΣΩΜΑ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Εἰς τὴν θεραπείαν τοῦ παραλυτικοῦ τῆς Καπερναοὺμ διαβλεπομεν δύο πράγματα: Ἄρον τὴν ὑπεροχὴν τῆς ψυχῆς ἐναντι τοῦ σώματος καὶ Βον τὸν στενωτάτον συνδεσμὸν μεταξύ ψυχῆς καὶ σώματος, ὅστις ἀποτελεῖ τὴν πηγὴν καὶ τὴν βάσιν ἀλληλεπιδράσεων.

Ὁ Κύριος πρὶν ἀποκατάστησιν τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος, πρὶν θεραπείῃ τὸν παραλυτικὸν εἶπε πρὸς αὐτόν: «Τέκνον ἀφεωνταί Σοι αἱ ἁμαρτίαι». Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ὁ Κύριος τονίζει τὴν ἀξίαν τῆς ψυχῆς καὶ τὴν θεμελιακὴν ἀνάγκην τῆς θεραπείας τῆς. Ὅταν ἡ ψυχὴ εἶναι ὑγιής, τότε καὶ ὁ σωματικὸς πόνος, ἡ ἀσθένεια ἀποβάλλει τὴν θλιβεράν της δεξιότητα καὶ παύει νὰ ἐνοχλῇ τὸν ἄνθρωπον. Θεωρεῖται ἡ ἀρρώστεια ἀπὸ τὸν πνευματικὸν ἄνθρωπον ὡς ἀπόδειξις τῆς ἀτελείας τοῦ ὕλικου κόσμου, ὡς στοιχεῖον τῆς ἀκατανικήτου φθορᾶς, ἡ

ὅποια κάποτε θὰ μεταβάλλῃ τὸ σῶμα εἰς χοῦν καὶ εἰς ὄσπ'.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀσθένεια τοῦ σώματος εἰς πλείστας περιπτώσεις ὀφείλεται εἰς ἀρρωστημένην ψυχὴν. Ἡ συνειδήσις ἐκτελεῖ καθήκοντα ἀλανθάστου γραφέως ὅλων τῶν ἠθικῶν παρεκτροπῶν. Ἐνίοτε ὁ ἄνθρωπος δὲν δίδει σημασίαν εἰς διάφορα σφάλματα, τὰ ὅποια θεωρεῖ φυσικά, νεανικά, ἀνθρώπινα. Αὐταὶ ὅμως αἱ πράξεις, ποὺ δὲν παύουν νὰ ἀποτελοῦν παραβάσεις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ, παραβιάσεις τοῦ ἠθικοῦ νόμου δὲν χάνονται. Ἀποτελοῦν ἀκαθαρσίας, ἀπορρίμματα, κόπρον, καὶ υπερπληροῦν τὴν περιούχη τῆς συνειδήσεως. Ἔρχεται λοιπὸν ἐποχὴ, κατὰ τὴν ὅποιαν τὸ πλῆθος αὐτὸ τῶν περιφρονηθέντων σφαλμάτων ἐκδικεῖται μὲ τὴν δυσοσμίαν τοῦ τὸν ἀμελή, τὸν ῥάθυμον ἄνθρωπον.

Μελαγχολίαι, νευρώσεις, νευρασθένειαι, ψυχώσεις, μανικαὶ καταστάσεις, ὑστερισμοὶ ὀδηγοῦντες μέχρις αὐτοκτονίας ἔχουν συνήθως τὴν προέλευσίν των εἰς τὰ περιφρονηθέντα σφάλματα. Ὅλα ὅμως αὐτὰ συνδέονται τὴν πραγματικότητα τῆς ἀσθενείας, εἰς τὴν πλέον φρικαλέαν τῆς κατάστασιν, εἰς τὴν ψυχοπάθειαν.

Ἀλλὰ μήπως ἡπατικάι παθήσεις δὲν ὀφείλονται εἰς τὴν μέθην; ἡ συφιλίς δὲν εἶναι ἀποτέλεσμα τῶν γεννητηρίων παρεκτροπῶν; ἡ φυματίσις δὲν προέρχεται ἀπὸ καταισχύσεις; Παντοῦ ἡ ἁμαρτία γεννᾷ τὴν ἀσθένειαν, τιμωρεῖ τὸν ἄνθρωπον, ἐκδικεῖται τὸν ὑβριστὴν.

Ἡ ἀρρωστημένη ψυχὴ ἀρρωσταίνει καὶ τὸ σῶμα· καὶ τὸ ἀρρωστημένον σῶμα ταλαιπωρεῖ καὶ καίανει τὴν ψυχὴν. Εἶναι τόσον ἀδιαχώριστα αὐτὰ τὰ στοιχεῖα τῆς ἀνθρωπίνης προσωπικότητος, τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ δηλαδή, ὥστε μοιράζονται μὲ ἀδελφικὴ εὐκρίνεια τὴν χαρὰ καὶ τὴν λύπη, τὴν υἰαίαν καὶ τὴν ἀρρώστειαν, τὸν πόνο καὶ τὴν ἀνακούφισιν· πάντα ὅμως συντελεστής βασικὸς καὶ οὐσιώδης τῶν ποικίλων καταστάσεων τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ψυχὴ.

Ὅλοι οἱ ἀρρωστοὶ ἦσαν προηγουμένως ἁμαρτωλοὶ; Ὅσakis ἀρρωσταίνει ὁ ἄνθρωπος κατ' ἀνάγκην πρέπει προηγουμένως νὰ ἔχη ἁμαρτήσιν;

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἀνεβαίνει σὰν παράπονον χιλιάδων ἐκλεκτῶν! διατυπώνεται σὰν δικαιολογία ἀπὸ πολλοὺς αὐθάδεις, ποὺ θέλουν νὰ ἀμφισβητήσουν τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ. Τί συμβαίνει λοιπόν;

Πρῶτον ἅπ' ὅλα εἶναι ἀνθρώπινως ἀδύνατον νὰ ὑπάρξῃ ἄνθρωπος τελείως ἀναμάρτητος. Ἀφοῦ λοιπὸν δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος τελείως ἀναμάρτητος, δὲν μποροῦμε νὰ ἀμφισβητήσουμε γιὰ κανέναν ἄνθρωπον τὴν αἰσιώδη σχέσιν ἁμαρτίας καὶ ἀρρώστειας.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει καὶ νὰ ξεχνᾶμε, ὅτι ἡ ἀρρώστεια, σὰν φυσικὸ κακὸν ἔχει τὴν πληγὴν στὴν ἀτέλεια τοῦ ἀνθρώπινου σώματος. Εὐθραυστο καλὸν μέσον στὴ ζωὴ ὁ ἄνθρωπος λυγίζει εὐκόλως στὴν πνοὴ τῶν διαφορῶν ἀνέμων. Πλῆθος ἀσθενειῶν εἰσορροῦν στὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν μὲ τὴν εὐκολία, ποὺ εἰσορμᾷ τὸ ρεῦμα τοῦ ἀέρος σὲ ἀνοικτὸ παράθυρον.

Ἀπὸ τῆς πλευρᾶς αὐτῆς μπορεῖ νὰ ἀρρωστήσῃ καὶ ὁ Ἅγιος καὶ ὁ ἐκκληματίας. Σκόλωψ τῇ σαρκὶ ἠνόχλει ἰσοβίως τὸν Ἀπ. Παῦλον, μὲ τὴν ἀναμφισβήτητὴ ἠθικὴ ὑπεροχὴν του.

Αὐτὸ ὅμως τὸ φυσικὸ κακὸν τὸ χρησιμοποιεῖ τὸ παιδαγωγικὸν χεῖρ τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν βελτίωσιν τοῦ ἀνθρώπου. Μὰ τὸ κακὸν μπορεῖ νὰ ἐπιφέρει τὸ καλόν; Μπορεῖ καὶ ἂς χάσκουν οἱ ἀσεβεῖς. Τὸ μαχαίρι τοῦ χειρουργοῦ χαρίζει τὴν υἰαίαν στὸν ἀρρωστο καὶ τὸ χαστούκι τοῦ πατέρα βελτιώνει τὸ ἀπρόσεκτο παιδί.

Ὅπως καὶ νὰ εἶναι, ψυχὲς εὐρωστες, υἰεῖς ἀναγεννημένες ἀνιμετωπίζουν τὴν ἀρρώστειαν μὲ τὸ πρῶτον τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ· κλίνουν μὲ σεβασμὸν τὸ κεφάλι καὶ λένε μὲ ταπεινοφροσύνη «Θεέ μου τὸ θέλημά Σου νὰ γίνῃ». Τὸ σῶμα σὰν φθαρτὸ γεννήθηκε νὰ ὑποφέρει τὴν ψυχὴν μου φύλαττε Κύριε μὴν ἀρρωστήσῃ.

Ἀπὸ ἐπιστημονικὴν μελέτην

ΤΙΣ ΠΤΑΙΕΙ;

Ἀναδημοσιεύομεν ἀπὸ τὸ «Ἀρχεῖον τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ καὶ Κανονικοῦ Δικαίου» τὸ συμπέρασμα τῆς ἐπιστημονικῆς ἐργασίας τοῦ κ. Π. Δ. Σμαίτη, ἐπὶ τῆς ὑποθέσεώς μας. Ἐν τῇ μελέτῃ αὐτῇ ὁ ἐξαιρετικὸς ἐπιστήμων καὶ σημαντικὸς παράγων τῆς Διοικητικῆς τοῦ Κράτους Μηχανῆς ἐρευνᾷ μὲ ἀντικειμενικότητα τὸ ζήτημά μας καὶ καταλήγει εἰς βαρυσήμαντα συμπεράσματα, δικαιούντα ἀπολύτως τὰς ἐκτιμήσεις μας. Ἴδου μετὰξὺ ἄλλων τί γράφει:

»Κατὰ τὰυτα ἐφ' ὅσον αἱ ἀποφάσεις, αἱ ἐπιβαλοῦσαι τὴν ποινὴν τῆς καθαιρέσεως εἰς τοὺς ἀπολοῦθοντας τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον εἶναι ἀνίσχυροί, ἄκυροί καὶ ἀνεκτέλεστοι, παρέπεται: α) ὅτι οἱ καθαιρεθέντες ἐφ' ὅσον οὐδέποτε ἐξέπεσαν τῆς ἐρωσύννης των, οὐδὲ ἐπανήλθον εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν καὶ συνεπῶς οἱ ὑπὸ τούτων ἐρωλογηθέντες γάμοι εἶναι ἔγκυροι καὶ ἰσχυροὶ καθ' ὅλα καὶ β) ὅτι οἱ καθαιρεθέντες ἐπίσημοι οὐδέποτε ἐξέπεσαν τοῦ ἀξιώματός των, τῆς ἐρωσύννης κλπ. προνομίων των, καὶ συνεπῶς ἐγκύτως καὶ νομίμως ἐτέλεσαν ἐρωτελεσίας καὶ δὴ τὴν ἐρωπραξίαν τῆς χειροτονίας ἐρεῶν. Οἱ δὲ ὑπὸ τούτων χειροτονηθέντες ἐρεῖς ἐγκύτως καὶ νομίμως ἀπέκτησαν τὴν ἐρωσύννην καὶ ἀπολούθως εἶναι ἔγκυροι καὶ καθ' ὅλα ἰσχυροὶ οἱ ὑπὸ τούτων ἐρωλογηθέντες γάμοι».

(Σελίς 167 Α.Ε.Κ.Δ. τετὸς 2ον ἔτος ΙΑ')

Κατόπιν τῆς πανηγυρικῆς αὐτῆς δικαιώσεως, ἥτις δὲν εἶναι ἡ πρώτη, γεννᾶται μοιραῖως τὸ ἐρώτημα: Ἐφ' ὅσον ἰστάμεθα ἐδραῖοι ἐπὶ νομικοῦ καὶ ἠθικοῦ ἐδάφους τίς πταίει διὰ τοὺς διωγμούς μας;

Νομίζω ὁ μοιρολατρικὸς ραγιαδισμὸς μας!

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Ι. Βρεττάκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

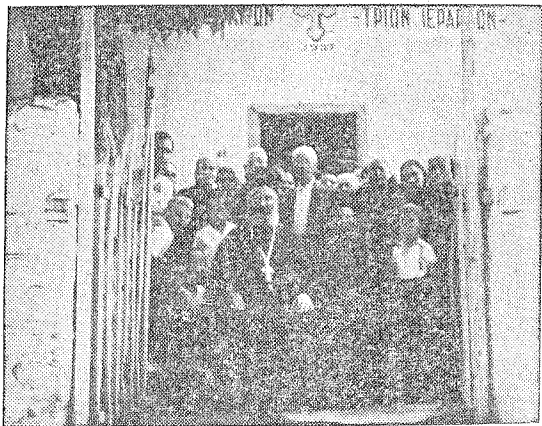
Θεμιστοκλέους 33

Μία περιοδεία

ΕΙΣ ΤΑ ΑΚΡΑΙΑ ΦΥΛΑΚΙΑ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

Ἡ Μακεδονία δὲν εἶναι μόνον περιοχή κα-
τάφυτος ἀπὸ ἐθνικὰς δάφνας καὶ ἑνδαλμια τῆς
πατρίδος μας· εἶναι συγχρόνως κατάσπαρτος
ἀπὸ ἀκμάζοντα παραρτήματα. Ἡ Μακεδονία
μετὰ τῆς Θράκης ἔχουν νὰ παρουσιάσουν τὴν
μεγαλύτεραν συνοχὴν τοῦ συντηρητικοῦ σται-
χείου, τοῦ παλαιοημερολογιτικοῦ κόσμου, ὥστε
νὰ ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων, ὅτι
ἡ κίνησίς μας εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὰ ὕψιστα
ἐθνικὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος μας καὶ ἀπο-
τελεῖ ἰδανικὴν ὁροθετικὴν γραμμὴν, προσδιο-
ρίζουσα τὴν ἔννοιαν: Πατριωτισμός.

Πρὸς αὐτὰ τὰ παραρτήματα στρέφεται διαρ-
κῶς καὶ φιλοστόργως ἡ σκέψις τοῦ Κέντρου,
ὡς ἐστρέφεται ἄλλοτε τοῦ ἀειμνήστου Ποιμε-
νάρχου Ἡμῶν Χρυσόστομου. Κατευθυνομένη
ἀπὸ τὰς σκέψεις αὐτὰς καὶ ἡ Ἐκκλησι.

Οἱ ἱερεῖς μας Λογγίνος καὶ Μιχαὴλ εἰς Δράμαν

τροπὴ ἀπεφάσισε ὁμοφώνως νὰ ἀποστείλῃ τὸν
Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Λογγί-
νον Χαϊζηστεφάνου μὲ ἀπόλυτον δικαιοδοσίαν
νὰ ἐνεργήσῃ τὰ δέοντα πρὸς προαγωγὴν τοῦ
ἱεροῦ ἀγώνος καὶ παράκλησιν τῶν ἀδελφῶν.
Ἡ ἀποστολὴ ἐπέτυχε ἀπολύτως.

Ὁ π. Λογγίνος ἐπεσκέφθη τὰ παραρτήματα
Θεογνίκης—Βασιλικῶν—Σέδες—Δράμας — Ἀ-
γιον Ἀθανάσιον—Καβάλλας—Μεσωρόπης—
Ξάνθης—Κομοτινῆς—Σερρών—Ἀγ. Πνεύμα-
τος Σερρών—Ποταμιῆς Θάσσου. Διέγραψε μίαν
μεγίστην τροχίαν, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δε-
κτός ἀπὸ ὅλους. Ἡ παρουσίᾳ του, ἦτο δεδι-
καιολογημένως παρουσίᾳ ὁλοκλήρου τῆς Ἐκ-
κλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ διὰ ταύτης ἐπε-
τεύχθη ἡ ἀδελφικὴ καὶ ἀγωνιστικὴ ἐποικονω-
νία ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος. Ἐπιτόπιοι δια-
φοραὶ ἐπελύθησαν, νεφίδρια διελύθησαν, ὁ ζῆ-
λος ἐπυρακτώθη καὶ ἡ ὅλη πορεία τοῦ ἀγώνος
εὐθυγραμμίσθη. Ἐγένοντο συσκέψεις τῶν ἐπι-

τοπίων παρχόντων ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ π.
Λογγίνου, ἐτελέσθησαν κατανοικτικαὶ λειτουρ-
γίαι καὶ πρὸ παντός διὰ τῶν ὥραιων καὶ δυ-
νατῶν ὁμιλιῶν τοῦ ἐξῆψωσε τὸ φρόνημα τῶν
ἀγωνιζομένων εἰς τὰ ἀκράια αὐτὰ φυλάκια
τῆς Ὁρθοδοξίας.

*

Συγκινητικὴ ἦτο ἡ παρουσία τοῦ π. Λογγί-
νου εἰς Κομοτινὴν, ὅπου ὁ Ναός τῆς Ἁγίας Ἀ-
ναστασίας παραμένει ἀπὸ ἐτῶν κλειστός. Ὁ-
λόκληρον τὴν νύκτα ἐξωμολόγει καὶ τὸ πρωῒ
ἐκοινώνησε τοὺς χριστιανούς, ἀποχαιρετίσας
αὐτοὺς διὰ τοῦ μαχητικοῦ «Χαίρετε ἐν Κυρίῳ
πάντοτε» καὶ «στήκετε καὶ κρατεῖται τὰς πα-
ραδόσεις τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας».

Κατὰ τὰς ἐπιστολάς τῶν παραρτημάτων ἡ
περιοδεία τοῦ π. Λογγίνου προσέλαβε τὴν μορ-
φὴν συναγερμοῦ.

*

Ἡ Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴ ἔχει ἤδη ἀποφασίσει
τοιαύτας περιοδείας καὶ εἰς ἄλλα διαμερίσματα
τῆς Ἑλλάδος, χάριν τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος.

Τὸ παράδειγμα τῶν ἱερομονάχων Λογγίνου
καὶ Στεφάνου πρέπει καὶ ἄλλοι νὰ τὸ μιμηθοῦν.

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

Μακάριον διδόναι τι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν.

Πραξ. κ'. 35

Ὁ Παῦλος, μέγιστος ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, δὲν ἦτο δυνατόν ν' ἀγνοήσῃ τὸ βασικὸν πρό-
βλημα ποὺ φέρει τὸν τίτλον «κοινωνικόν» καὶ ποὺ
ἀφορᾷ τὰς σχέσεις μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων κατὰ τὴν
παρούσαν ζωὴν. Ὅταν λέγωμεν ὅμως, ὅτι δὲν ἡγνό-
ησε, τοῦτο δὲν σημαίνει ἀναγκαστικῶς, ὅτι τὸ κοι-
νωνικὸν πρόβλημα ἀπετέλεσε τὴν πρώτην ἀπασχό-
λησίν του καὶ τὸν κεντρικὸν ἄξονα γύρω ἀπὸ τὸν
ὁποῖον περιστράφη.

Ὁ Παῦλος ἦτο προσανατολισμένος πρὸς τὴν
ἐπέκεινα τοῦ κόσμου τούτου ζωὴν. Προσπάθειά του
εἶναι νὰ στρέψῃ τοὺς ἀνθρώπους, πρὸς τὸ Οὐρά-
νιον Πολίτευμα, πρὸς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ τὸ πολίτευμα, καὶ αὕτη ἡ βασιλεία εἶναι ὁ
κόσμος ὁ ἀληθινός, ὁ κόσμος τοῦ πνεύματος. Δι'
αὐτὸ καὶ τὸν ἀντιδιαστέλλει, τὸν ξεχωρίζει ἀπὸ τὸν
παρόντα αἰῶνα, τοῦ ὁποῖου τὴν γενεὰ χαρακτηρίζει
ὡς σκολιά καὶ διεστραμμένη.

Εἰς τὴν προσπείθειάν του ὅμως αὐτήν, ὁ Παῦ-
λος, δὲν φθάνει εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἀπαξίωσῃ, νὰ
κηρύξῃ ἐκτὸς νόμου τὸν κοινωνικὸν βίον τῶν ἀν-
θρώπων.

Καὶ ὅχι μόνον ἀνέχεται ἀλλὰ καὶ ὑποστηρίζει
τὴν ὁμαλὴν συμβίωσιν τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀρχὴ
μάλιστα ἐπὶ τῆς ὁποίας θεμελιώνει τὰς ἀνθρωπίνους
σχέσεις εἶναι κάτι ἐντελῶς νέον: ἡ Ἀγάπη. Ἡ
Ἀγάπη γίνεται ὁ συνδετικὸς δεσμὸς τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ ἡ ἐντολὴ διὰ τῆς ὁποίας ἐκπληροῦνται
ὅλαι αἱ λοιπαί. «Τὸ γὰρ οὐ μοιχεύσεις, οὐ φονεύ-
σεις, οὐ κλέψεις, οὐκ ἐπιθυμήσεις καὶ εἴ τις ἑτέρα

ἐντολὴ ἐν τούτῳ τὸ λόγῳ ἀνακεφαλαιούται, ἐν τῷ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν».

Ὅχι δὲ μόνον εἶναι ξένος πρὸς κάθε ἰδέαν δυνάμεις ἀλλὰ ἀνιθέτως αὐτὸς ὁ ἴδιος διδίδει τὸ παράδειγμα, ἐργαζόμενος σκληρῶς. Καὶ ὅταν παρουσιάζεται τὸ φαινόμενον τῆς ἀποχῆς ἐκ τῶν ἐργασιῶν τῶν ἀδελφῶν Θεσσαλονικέων, ἐν ἀναμονῇ τῆς ἐλευσεως τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου, ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν διατυπώνει εἰς τὴν ἐπιστολὴν του τὴν περίφημον ρήτραν «εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι μὴδὲ ἐσθιέτω».

Εἴλομεν ὅτι ὁ Παῦλος εἶναι ἐστραμμένος πρὸς τὴν περιοχὴν τῶν πνευματικῶν ἀγαθῶν. Ἐν τούτοις δὲν ἀνεχεται τὴν ἀδικίαν εἰς τὰ ἀνθρώπινα. Ἐπαναλαμβάνει τὸ τῆς Π. Δ. «οὐκ ἔστι ἐν ὑμῖν ἐνδεής». Ἀγωνίζεται οὐ πρακτικῶς νὰ ἐλαττώσῃ καὶ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν ἔνδειαν, τὴν πτωχείαν.

Ὁργανώνει τὴν «λογίαν», δηλ. τὴν συλλογὴν χρημάτων διὰ τοὺς χειμαζομένους ἀδελφούς τῆς Ἐκκλησίας τῶν Ἱεροσολύμων, ἐργάζεται αὐτὸς καὶ οἱ συνεργάται του, παροτρύνει εἰς ἐργασίαν τοὺς λοιποὺς ἀδελφούς, καὶ γενικῶς οὐδόλως παραγινώριζει τὰς ὑλικὰς ἀνάγκας τῶν Χριστιανῶν.

Μέσα εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Παύλου ὑπάρχει ἔντονος κοινωνικὸς χαρακτήρ. Ὁ Ἀπόστολος ἐθίξε ὅλα τὰ μεγάλα κοινωνικά προβλήματα. Μέσα εἰς τὴν μικρὰν ἐπιστολὴν πρὸς Φιλήμονα, ὁ Παῦλος λύει τὸ σπουδαῖον ζήτημα τῆς δουλείας, τῆς υπέρθεως δηλ. δούλων.

Ὅχι ὅμως μὲ βίαιον καὶ ἐπαναστατικὸν τρόπον. Ἀλλὰ διὰ τῆς Ἀγάπης, διὰ τῆς πειθοῦς, καὶ τῆς ἡθικῆς ἀνυψώσεως τῶν ἀνθρώπων. Αὕτῃ ἄλλωστε εἶναι καὶ ἡ μέθοδος θεραπείας τῶν κοινωνικῶν ἀδικιῶν. Ἡ ἡθικὴ ἀναγέννησις ἐξαλείφει τὴν κοινωνικὴν ἀδικίαν.

Δι' αὐτὸ ὁ Παῦλος θέτει ὡς θεμέλιον τῶν ἀνθρώπινων σχέσεων τὴν Ἀγάπην. Τὰ ὅσα παραγγέλλει ὁ Ἀπόστολος οὗτος περὶ αὐτῆς εἶναι ἀρκετὰ νὰ τοῦ δώσουν τὸν τίτλον τοῦ Ἀποστόλου τῆς Ἀγάπης. «Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους».

«Ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἑτερον νόμον πεπλήρωκε». «Πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη».

«Ὁρθόδοξος παρατηρητής»

Χαιρετίζομεν μὲ ἀδελφικὴν χαρὰν τὴ μικρὰν μηνύαίαν ἐφημερίδα «Ὁρθόδοξος Παρατηρητής», ἐκδομένην ὑπὸ τοῦ ἀρχιμανδρίτου Π. Καλλιόπου. Πρόκειται περὶ μαχητικῆς ἐκδήλωσεως, δικαιοσύνης πλήρως τὴν προμετωπίδα «τὰ πάντα διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν Ἑλλάδα», δι' ἧς καὶ τὴν συνιστάμεν θερμῶς.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Ἀκάκιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν δεόν νὰ ἀπευθύνεται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιμανδρίτην κ. Μεμεκούριον Καλοσκάμην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων

Η ΜΑΣΣΩΝΙΑ

Ὁ σκοπὸς καὶ τὰ ἔργα τῆς

ὑπὸ Ἀρχιμανδρίτου Ἀκακίου Χ. Παπᾶ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Ὅλοι λοιπὸν οἱ Μασσῶνοι, ἔστω πᾶσιν ὅμιν γνωστόν, ὅτι εἶναι ἄθεοι, ἄπιστοι, ἀπάτριδες, ἄδικοι καὶ ἄνευ ὑψηλῶν ἰδανικῶν καὶ εὐγενῶν ἰδεωδῶν εἶναι σάρκες καὶ μόνον σάρκες ἄνευ πνεύματος, διὸ καὶ λέγει δι' αὐτοὺς ὁ Θεός· «οὐ μὴ ἐμμεῖναι τὸ Πνεῦμα μου ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους τούτους, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκες». Οἱ Μασσῶνοι ὅταν εὐρεθῶσιν εἰς ἀνάγκην, ἀλληλοβοηθοῦνται καὶ ἀλληλοὑποστηρίζονται, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται περὶ φόνου ἢ ἐγκλήματος ἢ ἐνός ἄλλου μεγάλου κακοῦ: π. χ. ἐὰν δικάζεται τις Μασσῶνος, διὰ μέγα τι ἔγκλημα καὶ γνωρισθῇ μετὰ τοῦ δικαστοῦ, ὅτι εἶναι καὶ ἐκεῖνος Μασσῶνος, θὰ φροντίσῃ ὁ δικαστής μὲ κάθε τρόπον νὰ τὸν ἀθώωσῃ! Ἐὰν ἐν ὥρᾳ μάχης ἐπάνω εἰς τὴν κρίσιν τῆς νίκης, ἐξ ἧς ἐξυρτᾶται αὕτῃ ἡ ὑπόστασις τοῦ κράτους, γνωρισθῶν οἱ διοικηταὶ ὅτι εἶναι μασσῶνοι, καὶ διαταχθῇ ὁ εἰς ἀπὸ τὸν ἄλλον νὰ ὑποχωρήσῃ διότι τὸ ἀπαιτεῖ τὸ κέντρον, θὰ ὑποχωρήσῃ ἔστω καὶ ἂν καταστραφῇ τὸ κράτος του! Ὡστε δίκαιον καὶ νόμοι δι' αὐτοὺς δὲν ὑπάρχουν εἰμὴ προσωποληψία καὶ ἐξαιρέσεις πρὸς τὴν Μασσωνίαν καὶ μόνον. Καὶ ὅμως ψηφίζουν ἑαυτοὺς οἱ ἴδιοι, ὅτι εἶναι οἱ καλλίτεροι ἄνθρωποι, κάμουν μεγάλας ἐλεημοσύνας, πανδρεύουν πτωχὰ κορίτσια, ἐνδιαφέρονται διὰ τὰ ὀρφανὰ, δηθεύουν, καὶ θέλουν νὰ κτίσουν ἰδρύματα νὰ τὰ προστατεύσουν, (γράφει νὰ τὰ Μασσωνοποιήσουν), ἵνα ἀσφαλῶς πλέον εἰς ὀλίγον διάστημα ἐξοντώσουν τὸν χριστιανισμόν! Αὐτοὺς κυρίως εἶναι ὁ σημερινὸς σκοπὸς τῶν, νὰ διαλύσουν ὅλας τὰς θρησκειάς, καὶ νὰ Μασσωνοποιήσουν, δηλαδὴ ἀθείσουν ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ ἀρχὴ τῆς Μασσωνίας ἦτο ἄλλων πολιτικῇ ἤδη ὅμως στρέφεται καὶ καθ' ὅλων τῶν θρησκειῶν, ὅπως ἐπιδιώκῃ καὶ ὁ ἄλλος μέγας ποράγων καὶ συνάδελφος τῆς Μασσωνίας, ὁ Κομμουνισμός, ἐφευρεθεὶς ὑπὸ τῶν ἰδίων ἑβραϊσμάτων, ἵνα ὅσα δὲν δυνήθῃ νὰ κάμῃ αὕτῃ, συμπληρώσῃ ὁ Κομμουνισμός, καὶ λείψῃ ὁ Χριστιανισμός ἀπὸ τῆς γῆς. Καὶ αἱ δύο αὗται παρατάξεις τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἐπιδιώκουν, τὴν κατάργησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τὴν ἀθέτην ἀπάσης τῆς ἀνθρωπότητος. Ὅθεν μὴ ἀπαύθευ ἀγαπητοί, ἀπὸ τὰς ψευδεῖς φήμας, ποὺ διαδίδουν οἱ ἴδιοι, καὶ οἱ ἄγαν ἀφελεῖς καὶ ἀνιστόρητοι πιστεύουν καὶ ἐπαναλαμβάνουν παπαγαλιστὶ τὰ ὅμοια.

«Φοβοῦ τὸν ἄνθρωπον ποὺ δὲν φοβεῖται τὸν Θεόν». λέγει ἡ Γραφή· οἱ Μασσῶνοι ἄθεοι ὄντες καὶ μὴ φοβούμενοι κρίσιν καὶ ἀνταπόδοσιν, γίνονται δολοφόνοι τῶν μὴ Μασσῶνων, ἄδικοι, παράνομοι, ὑποκριταί, δόλιοι καὶ πάσης γέμουσιν ἀκαθαρσίας καὶ ἀθλιότητος, δηλαδὴ καθ' ὃ ὁ ἀκόλουθος δαιμονικὸν συστημάτων, δαιμονικὰ εἰσὶ καὶ τὰ ἔργα τῶν, ἐνῷ ἡμῶν τῶν

Χριστιανῶν τὰ ἔργα εἰσι ὅλως τὸ ἐναντίον καὶ δι' αὐτὸ οὐδέποτε καὶ οὐδαμοῦ συναντῶνται ἢ συμμαχοῦν ἢ συνεργάζονται. Χριστιανισμὸς μὲ τὴν Μασσωνίαν καὶ τὸν Κομμουνισμὸν ἢ τὴν ἄθεϊαν καὶ τὸν ὀλισμὸν.

Ἡ Μασσωνία κρύπτει ἐπιμέλως τοὺς σκοποὺς τῆς, καὶ διὰ τῆς τὰ Μυστήρια καὶ τὴν διδασχὴ τῆς καὶ ὅσον ὁ Χριστιανισμὸς φανερὰ καὶ ἐπιδεικνύει καὶ κηρύττει τὴν ἀλήθειαν, τοὺς νόμους καὶ τὴν διδασχὴν τοῦ Χριστοῦ καὶ τοὺς σκοποὺς τῆς, τόσον ἡ Μασσωνία κρύπτεται καὶ φοβεῖται, διὰ τὰς μεγάλας παρανομίας καὶ εὐθύνας ὑπὸ ἀναλαμβάνει· φαίνεται δὲ ἀπὸ τὰ ὁκότεῖν αὐτὰ ἔργα τῆς, καὶ τὴν ἄλλοπρόσῃλλον διδασχὴν τῆς· δι' αὐτὸ λέγει ἡ Γραφή (Τὰ γὰρ κρυφὰ ὑπ' αὐτῶν γινόμενα ἀσυχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν). Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν εἶναι ἢ κἀμύνουν τὸν εὐλαβὴ καὶ θεοφοβούμενον, πηγαίνουσαν τακτικὰ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, κοινωνοὺν, θεολογοῦν κ.λ.π. Τοὺς τοιούτους ἢ τοὺς διδάσκει τὸ κέντρον νὰ ὑποκρίνονται τοιοῦτοτρόπως, πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἀθῶν καὶ ἀπλῶν Χριστιανῶν, ὅτι δὴθεν ἡμπορεῖ τις νὰ εἶναι καὶ Χριστιανὸς καὶ μασσωνός, ἢ πράγματι εἶναι ἀπλοὶ καὶ ἀφελεῖς ἄνθρωποι. τοὺς ὁποῖους ἀφοδὶ τοὺς δώσουν τὸν ὅσον ἢ ὅσον βαθμὸν, τοὺς ἀφίνουσιν ἀπονηρεῦτους, δὲν τοὺς διδάσκουν τὰ μυστήρια τοὺς, ἀλλὰ τοὺς ἀφίνουσιν νὰ εἶναι Χριστιανοὶ διὰ νὰ προσυλιτίζουσιν αὐτοὺς εὐκολώτερον. Οἱ λαμβάνοντες ἀνωτέρας βαθμούς, αὐτοὶ λογιζονται ὑπὸ τοῦ κέντρου ἔμπιστοι, διδάσκονται διὰ τὰ μυστήρια, τοὺς σκοποὺς τῶν, καὶ τὸν μέγαν φανατισμὸν κατὰ τῶν Χριστιανῶν. Διὰ νὰ εἰπῇτε τὴν ἀλήθειαν ὅτι εἶναι σφόδρα κατὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡ Μασσωνία, σὰς λέγω, ὅτι ἐγὼ αὐτός, ἀνέγνωσα δύο τόμους περὶ Μασσωνίας (μετάφρασιν ἐκ τοῦ γαλλικοῦ), ὅπου πιστεύουν καὶ διδάσκουν τοὺς ὁπαδοὺς τῶν, ὅτι ὁ Ἰωσήφ ὁ μνηστὴρ, ἠράσθη τὴν Θεοτόκον, ἥτις ἦτο κομμώτρια !! καὶ ἐκ τῶν ἐρώτων ἐγέννησαν τὸν Χριστὸν !! Ἰδετε ἀγαπητοὶ βλασφημίας καὶ καταφρόνησιν τῆς Χριστιανισμοῦ ὑπὸ τῆς Μασσωνίας !! Φιμωθήτωσαν λοιπὸν τὰ στόματα τῶν προσπαθούντων νὰ συμβιάζουσιν πρὸς συνεργασίαν τὸν Χριστιανισμὸν μὲ τὴν Μασσωνίαν, καὶ ὅτι δυνάμεθα ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες νὰ δεχθῶμεν Μασσώνους Καθηγητάς, διδασκάλους, ὑπουργοὺς, στρατιωτικούς, Ἀρχιερεῖς κ.λ.π. !! ἢ νὰ δεχθῶμεν ἱδρύματα Μασσωνικὰ πρὸς Μασσωνοποίησιν τῶν παιδιῶν μας !! Ἀλλοῖμονον τότε καὶ τρισαλλοῖμονον !! Ὅπως διὰ τῶν ὀπλῶν κατεδιώχθη ὁ Κομμουνισμός, ὁ ὁποῖος ἔσφαξεν χιλιάδας ἀθῶους πολίτας Ἕλληνας, καὶ ἔσπειρε παντοῦ τὸν τρόμον καὶ τὸν ὄλεθρον, οὕτω πρέπει νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὴν Μασσωνίαν, ἥτις τὰ ἴδια πράττει, τὰ ἴδια διδάσκει, τὰ ἴδια φρονεῖ. Τὴν ἄθεϊαν διδάσκουν καὶ τὴν κατάργησιν τοῦ Χριστιανισμοῦ κατεργάζονται, ἀμφοτέραι αἱ παρατάξεις αὗται.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν ἀδελφῶν τῶν Παροχημάτων, ὅτι ἀπεστάλη καὶ διατίθεται ἀντὶ 10 δραχμῶν τὸ ἐκλεκτὸν βιβλίον τοῦ Ἀειμνήτου Ἀγίου Προέδρου ἡμῶν Χουροστόμου. ὑπὸ τὸν τίτλον «ΛΙΑΛΕΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΘΕΙΚΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΘΕΝΙΚΩΝ ΠΑΡΑΛΟΞΕΩΝ». Οἱ ἐπιθυμοῦντες δύνανται νὰ τὸ προμηθεύθωσιν ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας».

ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΦΙΛΟΙ

Διὰ τὴν ἔσοχὴν, τὴν ἀνάπαυσιν, τὰς ὥρας τοῦ πόνου τὸ βιβλίον εἶναι πάντοτε πολύτιμος σύμβουλος, ἀνεκτίμητος φίλος. Τὸ Βιβλιοπωλεῖον «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» διαθέτει πλουσίαν συλλογὴν βιβλίων, ἀποστελλομένων ταχυδρομικῶς. Παροχέτομεν εἰναικα μερικῶν ἐξ αὐτῶν. Ἔχομεν, ὡσαύτως καὶ πολύτιμα παλαιὰ θεολογικὰ βιβλία:

1) Θεσσαυρὸς Ἀγίων	δραχ. 40
2) Λιόλιος Γρηγορίου	» 25
3) Μνήμη Ἑβδομάς	» 50
4) Περὶ Ἱεροσύνης	» 15
5) Οὐσιώσεις Ἀλήθειας	» 15
6) Ἀκολουθία Ἀγ. Φανουρίου	» 10
7) Τάξεις Δοξολογιῶν	» 10
8) Ῥουνηαὶ Ἐπιστολῶν Ζωγράφου	
δλόκληρος ἡ σειρὰ	» 80
9) Κυριακοδρομίον Ζωγράφου ἑκαστον τεῖχος	» 15

Ὑπάρχουσιν ἐπίσης διὰ τὰ βιβλία τοῦ Ἀειμνήτου Ἀγ. Φλωσίνης.

Ἦτοι: 1) ΠΡΑΓΜΑΤΕΙΑ περὶ τῆς ἀνωθεν ἐκπολιτιστικῆς ἀποστολῆς τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν αἰτιῶν τῆς καταπτώσεως αὐτῆς. Δραχμὰς 10.

2) Κοίσεις ἐπὶ τῆς σημερινῆς καταστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας καὶ Κοινωνίας. Δραχμὰς 10.

3) ΛΙΑΛΕΞΕΙΣ περὶ τῆς ἡθικῆς καταστάσεως καὶ τῆς Θείας ἀποστολῆς τοῦ ἀνθρώπου καὶ περὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ ἔθνικων παροξώσεων. Τὸ βιβλίον αὐτὸ κυκλοφορεῖ διὰ πόσῃν φροσίν, αἱ δὲ 214 σελίδες τοῦ περιέχονσι τοιαύτην ὕλην πλουσιωτάτην καὶ πολύτιμον, ὥστε νὰ καθίσταται ἀπαρίτητον ἐφόδιον, διὰ κάθε ὁρθόδοξον Χριστιανόν. Τιμᾶται δὲ δραχμὰς 10.

Τοῦτο δὲ διὰ νὰ δυνήθωσι πάντες οἱ ἀδελφοὶ νὰ ἀποκτήσωσιν (ὡς ἐνθύμιον) τὸ τελευταῖον βιβλίον τοῦ Ἀειμνήτου Ἀγίου Προέδρου μας.

4) Ἀκοιῆς θέσις τοῦ ἡμερολογιακοῦ ζητήματος δραχ. 5.

5) «Ἀστοαπαὶ ἐν Ζόφῳ» τοῦ κ. Δημητρίου Ἀντύπα Δικηγόρου δραχ. 10.

6) «ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ» τοῦ Αἰδουσιμωτάτου Ιερέως μας κ. Μιχαὴλ Σαββοπούλου δραχμὰς 5.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἀποκτήσωσι τὰ ἀνωτέρω βιβλία ἃς ἀπευθύνονται εἰς τὰ Γραφεῖα μας Νίκης 33. Διὰ τὰς ἐπαρχίας ἐπιβαρύνονται μὲ τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Ἀνωνυμογράφοι

Εἰς τὰ γραφεῖα κατέφθασεν ἐπιστολὴ δακτυλογραφημένη, ὡς προσεχουμένη δὴθεν ἀπὸ ἐνορίας τῆς Ἀγ. Παρασκευῆς Ἀθηνῶν καὶ ὑποδεικνύουσα τὴν μετέθεσιν ἐφημερίου. Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως στερεῖται τοῦ κατ' ἐξοχὴν συστατικοῦ τῆς στοιχείου, τοῦ ἐκασφαλίζοντος εἰς αὐτὴν τὴν ἡθικὴν δύναμιν· στερεῖται ὑπογραφῆς συντάκτου· Ἐπιστολαὶ δὲ ἐλέγχουσαι στεροῦμεναι τῆς ὑπογραφῆς, διυσιάζουν μὲ ἀνθρώπους στερομένους καταγωγῆς, τιμῆς καὶ ἔλκων τῶν στοιχείων τῆς καινῶνικῆς ἀξιοπρεπείας. Τοιαῦται ἐπιστολαὶ εἶναι ἔργα ἀθλίων συγκοφαντῶν καὶ ἴσως χυδαίων ἀνθρώπων. Ὁ γροισιανὸς ἔχει πάντοτε τὴν ἡθικὴν δύναμιν μὲ τὸ θῆμα τοῦ νὰ ἐλέγῃ καὶ νὰ ὑποδεικνύῃ. Ἐπομένως θὰ ποτεῖ νὰ γνωρίζουν οἱ ἐπιστολογράφοι μας, ὅτι τὰ γραφεῖα δὲν θὰ δίδονται τοιαύτας ἀνάνδρους καὶ δολί' ἐπιστολάς, τῶν ὁποίων ἡ ἀρκεύουσα θέσις εἶναι τοῦλάχιστον ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων.

Συμπληρωματικά

Ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ἀνεγράφη εἰς τὸ προηγούμενον τεύχος, ὅτι εἰς τὴν φιλανθρωπικὴν ἡγορὰν τῆς «Παναγίας Ὁδηγητρίας» ἐτοιμάσθησαν 1000 (χίλια) τραπέζια, ἀντὶ τῆς πραγματικότητος τῶν 100 (ἐκατὸν) τραπέζιων. Ἐπίσης τραπέζια εἶχον ἐτοιμάσει τὰ μαθητάρια Παροιστοῦ καὶ Κορωπιοῦ Ἀττικῆς. Πλεονεξία βέβαιον, ὅτι αἱ ἐξ ἐνθουσιασμοῦ ὑπερβολαὶ ἢ ἀβελωπία θὰ κριθῶσιν ἐπιεικῶς ὑπὸ τῶν ἐκλεκτῶν κυρίων.

Ἀποκορύφωσις ἀθλιότητων

Τὶ νὰ ἀναμνήνῃ κανεὶς εἰς τὸν αἰῶνα τῆς διαφθορᾶς καὶ τῶν ναυαγίων; Κάτι ἀνάλογον μὲ τὴν πρότασιν τῆς δ' Αἰαλαρίδου, νὰ παντρεύονται οἱ Ἀρχιερεῖς! Ἀλλὰ διατὶ τοιαύτη σπουδὴ περὶ τοῦ θύματος; Μήπως ναυλῶν, ὅτι δ' ἴσως λύει τὸ σασκινὸν πρόβλημα ἢ καθιστᾷ τοὺς ἐγγάμους ἀνωτέρους τῆς σαρκὸς; Τότε πῶς δικαιολογεῖται τὸ πλῆθος τῶν ἐγγάμων ἀμαρτωλῶν καὶ ἐγκληματιῶν;

Ἀποροῦμεν μέλιστα, πῶς δ' ἐκλεκτὸς φίλος κ. Καραμίδας ὑποστηρίζει τὰ ἀνυθὰ αποτελέσματα τοῦ γάμου τῶν Ἀρχιερέων, λησυσφῶν τὴν ἀθάνατον καὶ αὐθεντικὴν γνάμην τοῦ Ἀπ. Παύλου «ὁ ἄγαμος μερῖμα τὰ τοῦ Κυρίου».

Ἡ ἀγαμία τοῦ ἀνωτέρου κλήρου, χωρὶς νὰ συνιστᾷ ἥβριν ἢ περιωρόνησιν τοῦ ἱερωτάτου μυστηρίου τοῦ Γάμου, ἀποτελεῖ τὸ θυνέλιον καὶ τὴν προϋπόθεσιν τοῦ θοιάδου τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ ἡ ἀγαμία διὰ νὰ ἀποβῇ ἥπλον ἀκαταμάχητον καὶ ἀδύτου τῆς Ἐκκλησίας δόξα κρέπει νὰ συναδεύηται μὲ τελείαν αὐταπείαν, μὲ ἀσκητικὴν ἐγκράτειαν, μὲ ἀποστολικὸν ἔθλον· ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ἡ ἀγαμία μεταβάλλεται εἰς ἄνευ περιουσίαν τῆς πον. καλύπτοντα πειναλιὰν νοσταλγίαν τῶν ὑπογραστίων ἀδυναμιῶν καὶ εἰς ἐνορκισμὸν Ἠφαίστειον δυσανασχούντων ἀθλιότητων.

Οἱ παρόντες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ δοξιοεῖς, πρέπει νὰ ἀναβαπτισθῶσιν εἰς τὰ ἁγία καὶ ἁγία ἄνακτα τοῦ ἀποστολικοῦ βίου καὶ τότε ἀσφαλῶς ἡ Ἐκκλησία θὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὸν Δημοσίον καὶ Ἰδιωτικὸν βίον τῶν λαῶν. Τὰ ἄλλα ἀποτελοῦν βλασφημίαι καὶ χυδαίον γραφήματα ἀσέβων δημοσιογράφων.

Ἡ ἐπικοινωνία τῶν λαῶν

Μὲ τὴν αὐτὴν χαρὰν γιορτεῖται ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς τὸν διὰδοκον Σεβασμὸν. Ἡ συνάντησις τῶν ἀρχηγῶν τῶν δύο λαῶν εἰς τὴν Κόρινθον εἶναι ἐνὰς οὐσιαστικῶς τυμβολισμὸς μιᾶς βαθυτέρας ἐνότητος, ἥτις ἀνεδείκνυται τὸν δύο αὐτοὺς λαοὺς. Πραγματικῶς ποῖα ἄγρια γαλήνη θὰ ἐβραδίενε ἐπὶ τῇ γῆς, εἰν παρὰ τὰς ἀντιθέσεις τῶν καθιστώσεων, εἰ λαοὶ διεκτῆρουν τὴν ἀγάπην καὶ καὶ ἐκτῆρουν αὐτὴν εἰς τὴν ἁγίαν Θρησκείαν τοῦ Γλυκυτάτου Ἐσταυρωμένου;

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Πανηγύρεις Ἱερῶν Ναῶν

Τὴν προσεχῇ Τετάρτην 26 Ἰουλίου (ΠΟΗ) πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναὸς τῆς Ἀγίας Παρασκευῆς, ὁδὸς Διοσκούρων 6 (Μοναστηράκι). Ἀφ' ἐσπέρας θὰ ψαλῇ ὁ Μέγας Ἐσπειρινός, τὸ δὲ πρωὶ τῆς Τετάρτης, πανηγυρικὸν συλλεῖ- τουργον, τῇ συμμετοχῇ καλλιφώνων ἱεροψαλτῶν.

Ἐπίσης τὴν 28 τοῦ αὐτοῦ μηνὸς ἡμέρα Παρασκευῇ πανηγυρίζουν οἱ Ἱεροὶ Ναοὶ τῆς Ἀγίας Εἰρήνης τῆς Χρυσοβαλάντου, ὁ εἰς παρὰ τῇ Λυκοβρύσει Ἀττικῆς καὶ ὁ ἕτερος παρὰ τῇ Παιανίᾳ (Λιδίεσι) Ἀττικῆς.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες ὅθεν νὰ συμπανηγυρίσουν, δύνανται νὰ μεταβῶν εἰς μὲν τὴν Λυκοβρύσιν μὲ τὰ λεωφορεῖα τῆς Κάτω Κηφισίας (ἀφετηρία εἰς τὴν ὁδὸν Σολωμοῦ). Εἰς δὲ τὴν Παιανίαν διὰ τῶν λεωφορείων Κορωπίου καὶ διὰ τοῦ ὠτομοτρῖς (στάσις Καρελᾶ).

Ἱερά Μονὴ Ἀγίας Παρασκευῆς Ἡέρ- νηθος

Γνωστοποιούμεν, ὅτι ὡς ἐδήλωσεν ἡ διολογιστάτη Ἐγούμενη τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίας Παρασκευῆς (Π. Ἱερωνύμου) δὲν θὰ τελεσθῇ ἀργεντία, οὕτω καὶ πανηγυρικὴ λειτουργία, ἀλλ' ἀπλὴ συνήθης λειτουργία τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς.

Νεκρολογία

Τὴν ἡμέραν τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων ἐξεδήμησε πρὸς Κόρινθον ὁ εὐλαβέστατος ἐπίτροπος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἀγ. Δημητρίου Γεώργιος Σιγάλας. Οὗτος διηγερετο ποδύπων ἐναρέτου Χριστιανῶν, ἀλλὰ καὶ εὐσεβεστάτου οἰκογενειάρχου, καταλιπόντος ὡς ὑποθήκην ἱερὰν καὶ ἀπαρτίστον πρὸς τὴν οἰκογένειάν του τὸν σεβασμὸν πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

— Κατὰ τὴν αὐτὴν ὥρα ὡς πρὸς περίοδον 25)6)56 ἐξεδήμησεν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Ἀγίων Θεοδώρων τοῦ πατρὸς Μάρκου ἐν Πάρῳ ἡ εὐσεβεστάτη Μοναχὴ Ἀβραμία Παπαποστόλου, δειγμὰ ὑπομονῆς, πραότητος καὶ βαθύτατης πίστεως.

Αἰωνία αὐτῶν ἡ Μνήμη

Μνημόσυνον

Τὴν Κυριακὴν 25)6)56 ἐτελέσθη ἐν Ἀγίᾳ Παρασκευῇ Ἀθηνῶν κατανυκτικὸν τεσσαρονθημέρον μνημόσυνον ἐπὶ ἀναπαύσεως τῆς μακαρίας ψυχῆς τοῦ ἀρχιμανδρίτου Ἰωάννου Παπαπρωπίου, ἐκδημήσαντος ἐν Σίμῳ ἔλαβον μέρος πλεῖστοι ἱερεῖς καὶ λαῖκοι θεολόγος ἐξεφώνησε τὸν ἐπιμνημόσυνον, ἐξάρας τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν δράσιν τοῦ μεταστάντος. Συμνηρικὴ ἦτο ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἱερέως αἰδεσιμωτάτου Κωνσταντίνου Παπαπρωπίου, Ἀγία οἰκογένεια κληρικῶν, εὐλογημένος οἶκος λευιτῶν.

Ἡσυχαστικὴς

Παρακαλοῦμεν τοὺς δροφίλους ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν ἱερόν ἀγῶνα δροφίλας, ὅπως σπεύσωσι καὶ τακτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιστολάς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ἐπισφῶν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.